

ปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี พ.ศ. 2539 : ศึกษาเฉพาะผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กระบวนการค้าประเวณีเด็ก*

LEGAL PROBLEMS ON PREVENTION AND SUPPRESSION OF PROSTITUTION ACT, B.E.2539 : STUDYING SPECIFICALLY ON THE PEOPLE RELATED WITH CHILD PROSTITUTION PROCESS

มัญชุพร แสงสุข*, ธาณี วรภัทร์

Munchuporn Sangsuk, Thanee Vorapatr

มหาวิทยาลัยรังสิต

Rangsit University, Thailand

*Corresponding author E-mail: sangsuk_mcp@outlook.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการระวางโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระบวนการค้าประเวณีเด็ก รวมถึงเสนอแนวทางในการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการระวางโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีโดยเฉพาะการค้าประเวณีเด็กในประเทศไทย การวิจัยครั้งนี้ศึกษากฎหมายของไทยและของต่างประเทศโดยวิธีการค้นคว้าข้อกฎหมาย เอกสาร บทความ ข่าว และบรรยายในเชิงวิเคราะห์เปรียบเทียบ รวมถึงผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายของไทยและต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า 1) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ยังระวางโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็กยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอที่จะแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีเด็กให้หมดไปจากสังคมได้ 2) ยังไม่มีการระวางโทษไปถึงบุคคลบางประเภทที่ได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก 3) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กำหนดเพียงมาตรการทางสังคมให้ผู้ค้าประเวณีเล็กประกอบอาชีพค้าประเวณี แต่ยังไม่กำหนดมาตรการทางสังคมแก่บุคคลบางประเภทที่รับผลประโยชน์โดยตรงจากการค้าประเวณีเด็ก และไม่มีการกำหนดมาตรการทางสังคมให้เขาเลิก

* Received January 4, 2023; Revised February 14, 2023; Accepted March 14, 2023

ประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการหารายได้จากผู้ค้าประเวณีเด็ก หรือเลิกล่วงเกี่ยวกับการค้าประเวณีเด็ก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรปรับปรุงแก้ไของค์ประกอบความผิดบางมาตรา และกำหนดมาตรการทางสังคมแก่บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก เพื่อให้สอดคล้องกับพลวัตกับสังคม และสามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเวณี โดยเฉพาะการค้าประเวณีเด็กให้หมดสิ้นไปจากสังคมไทยได้อย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: ค้าประเวณี, มาตรการทางกฎหมาย, เด็ก

Abstract

The objective of this independent research is to study legal issues related to Prevention and Suppression of Prostitution Act, B.E. 2539, and relevant laws concerning the punishment of those involved in the child prostitution process. It also aims to propose solutions to improve the laws related to the punishment of those involved in the child prostitution process, especially in Thailand. This independent research studies Thai and foreign laws through comparative analysis methods such as document analysis, articles, news, included the impacts of the law enforcement in Thailand and other countries. The results of the study show that 1) the Prevention and Suppression of Prostitution Act, B.E. 2539 still lacks effectiveness in addressing the issue of child prostitution in society, 2) Some offenders who directly benefit from child prostitution have not subject to punishment, and 3) the Prevention and Suppression of Prostitution Act, B.E. 2539 has established social measures for prostitution, but has not established social measures for some types of individuals who directly benefit from child prostitution and the measures to stop their involvement in such activities. Therefore, the researcher recommends improving, amending the legal components, and establishing the social measures for some types of individuals to prevent effectively the child prostitution problem in Thailand consistently.

Keywords: Child prostitution, legal measures, children.

บทนำ

ปัญหาการค้าประเวณีเด็กนั้นเป็นปัญหาที่สังคมไทยมุ่งที่จะแก้ไขมาโดยตลอด ในแง่ของบทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นหัวใจหลักในการควบคุมเรื่องการค้าประเวณีในประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 โดยมองว่าการค้า

ประเวณีเป็นอาชญากรรม โดยมีการระวางโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก ทั้งผู้ที่ชักชวนบุคคลอื่นเข้าทำการค้าประเวณีกับตนในที่สาธารณะ ผู้ที่เข้าไปมั่วสุมใน สถานการณ์ค้าประเวณี ผู้ที่โฆษณาการค้าประเวณี ผู้ซื้อประเวณีเด็กในสถานการณ์ค้าประเวณี บุคคล ผู้เป็นธุระจัดหา บิดา มารดา หรือผู้ใช้อำนาจปกครองที่ร่วมรู้เห็นกับบุคคลที่เป็นธุระจัดหา หรือ เจ้าของสถานการณ์ค้าประเวณี แต่อย่างไรก็ดีอย่างไรก็ตาม การระวางโทษ และมาตรการในทาง กฎหมายในการลงโทษบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็กยังคงขาด ประสิทธิภาพ ไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาระบบการค้าประเวณีเด็กได้อย่างยั่งยืน ซึ่ง “เด็ก” คือ บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี นับเป็นกำลังหลักของประเทศชาติที่กำลังจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ใน อนาคต แต่กลับเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี อาจเกิดจากความสมัครใจหรือไม่สมัครใจก็ ตาม ซึ่งการเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีของเด็กนั้น อาจเกิดจากสมัครใจ หรือไม่สมัครใจ การค้าประเวณีอาจเกิดได้จากปัญหาหลากหลายประการ อาทิเช่น สภาพเศรษฐกิจตกต่ำ ความ ยากจน การขาดการศึกษา สภาพสังคม วัฒนธรรม หรืออาจเกิดจากค่านิยมของผู้เข้าทำการ ค้าประเวณีนั่นเอง จนท้ายที่สุดก็กลายเป็นผู้ค้าประเวณีอาชีพที่วนเวียนอยู่ในกระบวนการ ค้าประเวณี

ด้วยเหตุที่กล่าวมาข้างต้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรที่จะการแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ทั้งในส่วนขององค์ประกอบของความผิดในบางฐาน และการเพิ่มมาตรการทางกฎหมายในส่วนของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก ให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมในปัจจุบัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าประเวณีเด็กที่มี ลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ นอกจากนี้ ควรที่จะมีการแก้ไขพระราชบัญญัติอื่นๆที่วางมาตรการ ในการลงโทษผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาระบบ การค้าประเวณีเด็กอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อค้นหาสาเหตุความเป็นมา และวิธีการแก้ไขปัญหาระบบการค้าประเวณีเด็ก และ บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็กทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดย การศึกษาเชิงการวิเคราะห์เปรียบเทียบ
2. เพื่อศึกษาแนวทางในป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีเด็กทั้งในประเทศและ ต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์เจตนารมณ์ในตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการ ค้าประเวณี พ.ศ. 2539

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความฉบับนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าและวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษารวบรวมข้อมูลสำหรับการค้นคว้า ได้แก่ กฎหมาย ระเบียบ เอกสาร ตำรา บทความ และข้อเขียนต่างๆ แล้วนำเสนอในลักษณะการวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบแต่ละฐานความผิดของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก รวมถึงวิเคราะห์ผลกระทบในการตรากฎหมายของแต่ละประเทศว่าสามารถแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่

ผลการวิจัย

จากการศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายไทย ได้แก่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และประมวลกฎหมายอาญา ประกอบกับข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาที่ยังคงเกิดขึ้นในสังคมไทย แยกพิจารณาเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

1.1 การกำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ซื้อประเวณีเด็ก

ในประเทศไทยนั้น ได้มีการวางหลักไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ได้ระวางโทษผู้ซื้อประเวณีไว้ในมาตรา 8 การกระทำความผิดจะเป็นความผิดได้ต่อเมื่อ ผู้กระทำความผิดนั้นกระทำความผิดหรือกระทำความผิดอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือของผู้อื่น โดยกระทำความผิดต่อบุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี ในสถานการณ์การค้าประเวณี จะเห็นได้ว่าตัวบทกฎหมายในมาตราดังกล่าวนั้นจะเป็นความผิดได้ต่อเมื่อกระทำความผิดในสถานการณ์การค้าประเวณี กล่าวคือสถานที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณี หรือสถานที่ที่ถือว่ากระทำการเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งหากมีการค้าประเวณีกันนอกสถานการณ์การค้าประเวณีก็จะเป็นความผิด

1.2 การกำหนดความผิดบิดา มารดา ผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมรู้กับบุคคลผู้เป็นธุระจัดหา

ในประเทศไทยนั้น แต่ก่อนการนำบุตรหรือผู้อยู่ใต้ปกครองไปค้าประเวณีเป็นไปได้อย่างเสรี เพราะกระทำกันในรูปแบบของความสมัครใจระหว่างบิดา มารดา บุตร กับผู้เป็นธุระจัดหา โดยมีค่าตอบแทนที่พอใจทั้งสองฝ่าย ซึ่งในกฎหมายนี้กำหนดให้เอาผิดกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมรู้กับบุคคลผู้เป็นธุระจัดหา โดยกำหนดความรับผิดเอาไว้ในมาตรา 10 นอกจากนี้ มาตรา 13 ยังให้อำนาจในการถอนอำนาจปกครองเด็ดขาดของผู้ใช้อำนาจปกครองเดิมที่มีส่วนร่วมรู้กับบุคคลผู้เป็นธุระจัดหาเด็กเพื่อการค้าประเวณีอีกด้วย

1.3 การกำหนดความผิดฐานเป็นธุระจัดหาเด็กให้เข้าทำการค้าประเวณี

บุคคลผู้เป็นธุระจัดหาเด็กเพื่อการค้าประเวณีนั้น เป็นบุคคลที่ได้รับผลประโยชน์จากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ในประเทศไทยนั้นมีการระวางโทษไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 และมาตรา 283 และยังเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 ซึ่งถ้าหากกระทำความผิดฐานจัดให้มีการค้าประเวณีระหว่างผู้ซึ่งค้าประเวณีกับผู้ให้บริการ หรือรับประโยชน์ไม่ว่ารูปแบบใดจากการค้าประเวณีของผู้อื่นหรือจากผู้ซึ่งค้าประเวณี ก็ยังมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 อีกแล้วแต่กรณี และเมื่อพิจารณาในกรณีการกระทำความผิดฐานบุคคลผู้เป็นธุระจัดหานั้น เนื่องจากความผิดฐานเป็นธุระจัดหานั้นเป็นบุคคลที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก และเป็นบุคคลที่อาจประกอบอาชีพจากรายได้ซึ่งมาจากการป้อนเด็กเข้าสู่กระบวนการเพศพาณิชย์ ซึ่งมีโอกาสกระทำความผิดซ้ำได้สูง ดังนั้นควรที่จะมีการเพิ่มโทษในกรณีที่บุคคลผู้เป็นธุระจัดหานั้นกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งเมื่อพิจารณาเงื่อนไขของการเพิ่มเติมโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 และ 93 ของไทยนั้น จะต้องเป็นกรณีที่คดีแรก ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกในคดีแรก แล้วพ้นโทษมาแล้วเท่านั้น และกระทำความผิดคดีหลังภายใน 5 ปีนับแต่พ้นโทษ จึงจะสามารถเพิ่มโทษหนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงโทษในคดีหลังได้ ดังนั้นควรมีการระวางโทษหนักขึ้น หากกระทำความผิดในช่วงระยะเวลาใกล้เคียงกัน เพื่อเป็นการเอาผิดแก่ผู้กระทำความผิดที่ดำรงอยู่ได้เพราะการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ นอกจากนี้ ควรที่จะมีการใช้มาตรการทางสังคมในการคุมประพฤติบุคคลผู้เป็นธุระจัดหา และเมื่อพิจารณาบทบัญญัติของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นั้น ยังไม่มีเงื่อนไขในการนำบุคคลผู้เป็นธุระจัดหาไปใช้มาตรการทางสังคมควบคู่กันกับการลงโทษในทางกฎหมายเลย

1.4 กำหนดความผิดฐานเป็นเจ้าของสถานการค้าประเวณี

ในประเทศไทย ผู้ที่เป็นเจ้าของสถานการค้าประเวณีที่มีการค้าประเวณีเด็ก และการค้าประเวณีเด็กแอบแฝงที่แสวงหาประโยชน์จากการกระทำความผิดทางเพศจากเด็ก การที่เจ้าของสถานบริการบีบบังคับให้เด็กขายบริการทางเพศ โดยตนดำรงอยู่ได้เพราะเงินนั้น การกระทำความผิดดังกล่าวมีลักษณะเป็นการค้ำมนุษย์ นอกจากนี้ เจ้าของสถานบริการที่จัดหาเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์เข้าทำงาน เป็นกระทำโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 16 อีกด้วย ซึ่งบทลงโทษดังกล่าวก็คือระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 28 แต่อย่างไรก็ดีอย่างไรก็ตามก็ยังไม่มียกเว้นบทบัญญัติในกรณีที่เจ้าของกิจการนั้นเปิดบริการให้มีการค้าประเวณีแอบแฝงในสถานบริการ ซึ่งจะเป็นเหตุที่ทำให้เจ้าของสถานบริการถูกเพิกถอนใบอนุญาตแต่อย่างใด

ประเด็นต่อมา ในมาตรา 11 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11 นั้นบัญญัติลงโทษเฉพาะผู้เป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณี แต่ไม่มีบทบัญญัติในการลงโทษผู้ให้การสนับสนุนในการเปิดสถานการค้าประเวณี หรือผู้เป็นหุ้นส่วน เพราะสถานการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายในไทย ดังนั้นการเปิดสถานค้าบริการที่มีการค้าประเวณีแอบแฝง หรือสถานบริการที่มีชอบด้วยกฎหมายนั้นล้วนพึ่งความอยู่รอด โดยส่งส่วยหรือค่าคุ้มครองให้เจ้าพนักงาน ซึ่งมีเม็ดเงินหมุนเวียนไปยังเจ้าพนักงานผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเหล่านี้ มหาศาล แต่เมื่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11 นั้นไม่ได้บัญญัติให้เป็นความผิด และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 12 ลงโทษเพียงเจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้กระทำความผิด หรือผู้สนับสนุน การหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใด ให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายหรือทำร้ายร่างกาย ด้วยประการใดๆ จะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นเพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณีเท่านั้น ไม่มีบทบัญญัติลงโทษเจ้าพนักงานที่เป็นหุ้นส่วนในการกระทำกิจการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี ตามมาตรา 11 เลย คงได้แต่ดำเนินคดีแต่เฉพาะความผิดฐานเจ้าพนักงานเรียกรับสินบนตามประมวลกฎหมายอาญาเท่านั้น

2. บทบัญญัติกฎหมายของต่างประเทศ

บทความนี้จะเปรียบเทียบเทียบกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาระบบการค้าประเวณีเด็ก ได้แก่ ประเทศสวีเดน สาธารณรัฐฝรั่งเศส และประเทศสิงคโปร์

2.1 ประเทศสวีเดน

บทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาสวีเดนวางหลักเกณฑ์เรื่องการกำหนดโทษฐานซื้อประเวณีเด็กไว้โดยเป็นเหตุจูงใจไว้ในมาตรา 11 และในกรณีสิ่งตอบแทนนั้นได้ให้หรือสัญญาว่าจะให้โดยบุคคลอื่น แม้ว่าจะเป็นขั้นตอนในการพยายามกระทำความผิดกล่าวคือ แม้เป็นเพียงขั้นชักชวนเพื่อที่จะเข้าทำการซื้อบริการทางเพศจากเด็ก ยังไม่ถึงขั้นกระทำชำเรา หรือสำเร็จความใคร่กับเด็กหรือผู้เยาว์ การกระทำก็เป็นความผิดสำเร็จแล้ว นอกจากนี้ ฐานเป็นธุระจัดหาให้มีการลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญาสวีเดน มาตรา 12 นอกจากนี้ยังมีการลงโทษเป็นธุระจัดหาในกรณีที่มีการกระทำในรูปแบบของขบวนการ อนึ่ง ฐานเป็นเจ้าของสถานที่ซึ่งสมมุติขายบริการทางเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญาสวีเดน มาตรา 12 วรรคสาม

2.2 สาธารณรัฐฝรั่งเศส

บทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก โดยผู้ซื้อประเวณีเด็กนั้น มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสมาตรา 225-12-1 นอกจากนี้ยังมีเหตุจูงใจ

ในกรณีซื้อประเวณีเด็ก ตามมาตรา 225-12-2 และมีการลงโทษบิดา มารดา หรือผู้ปกครองซึ่งมีส่วนร่วมรู้กับบุคคลผู้เป็นธุระจัดหาเพื่อการค้าประเวณีเด็ก ในมาตรา 225-7 นอกจากนี้ยังมีการวางหลักเกณฑ์ในกรณีที่เด็กอยู่ภายใต้เหตุฉุกเฉินโดยอำนาจพนักงานอัยการในการยื่นคำร้องขอแยกตัวเด็กออกมาจากสถานการณ์ฉุกเฉิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 375-5

ในส่วนของการระวางโทษบุคคลผู้เป็นธุระจัดหานั้น ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสวางหลักไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มาตรา 225-5 และ มาตรา 225-6 และมีการระวางโทษในกรณีเหตุกรรจ์โดยกระทำต่อเด็กไว้ในประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มาตรา 225-7 หากกระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส มาตรา 225-7-1 และความผิดหนักขึ้นในกรณีกระทำโดยองค์กรอาชญากรรม ตามมาตรา 225-8 และระวางโทษหนักที่สุดในกรณีกระทำโดยป่าเถื่อนเพื่อให้บุคคลอื่นค้าประเวณีตามมาตรา 225-9

ในส่วนของการระวางโทษฐานเป็นเจ้าของสถานบริการ ประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศสได้มีการระวางโทษไว้ในมาตรา 225-10 โดยลงโทษทั้ง เจ้าของ ผู้จัดการ สนับสนุนทางการเงิน หรือร่วมสนับสนุนทางการเงินแก่สถานการค้าประเวณี และรวมถึงบุคคลที่ยินยอมให้ใช้สถานที่ในการชักชวนบุคคลอื่นให้เข้าทำการค้าประเวณีอีกด้วย

2.3 ประเทศสิงคโปร์

มีการระวางโทษบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็กไว้ในกฎบัตรสตรีสิงคโปร์ ค.ศ. 1961 แต่บทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ มีสภาพบังคับกับบุคคลที่กระทำการซื้อประเวณีหญิงหรือเด็กหญิงเท่านั้นแต่ไม่หมายรวมถึงซื้อประเวณีเพศชายหรือเด็กชาย ซึ่งประเทศสิงคโปร์ระวางโทษผู้ซื้อประเวณี และบุคคลผู้เป็นธุระจัดหาเด็กหญิงไว้ในกฎบัตรสตรีสิงคโปร์ มาตรา 140 นอกจากนี้มีการระวางโทษหนักขึ้นหากเป็นกรณีกระทำ ความผิดซ้ำไว้ในมาตราเดียวกัน และหากเป็นกรณีขายเด็กเพื่อกระทำการค้าประเวณี มีการระวางโทษไว้ในประมวลกฎหมายอาญาสิงคโปร์ มาตรา 372 และฐานเป็นเจ้าของสถานการค้าประเวณีนั้น ประเทศสิงคโปร์มีการอนุญาตให้เปิดสถานการค้าประเวณีได้ แต่แม้ว่าจะอนุญาตให้เปิดสถานการค้าประเวณี ก็ห้ามซื้อประเวณีเด็กในพื้นที่ดังกล่าว และห้ามชักชวนบุคคลอื่นให้เข้าทำการค้าประเวณีกับตน

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้ากฎหมายภายในประเทศ ได้แก่ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และกฎหมายภายในของต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศสวีเดน สาธารณรัฐฝรั่งเศส

และประเทศสิงคโปร์ ควรที่จะดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงมาตรการทางกฎหมายในการลงโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก ดังนี้

1. ประเด็นเรื่องผู้ซื้อประเวณีเด็ก ขอแยกพิจารณาดังต่อไปนี้ ประเด็นแรก แม้ว่าการกระทำชำเราเด็กในสถานการณ์การค้าประเวณีจะมีการระวางโทษไว้ตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่มาตราดังกล่าวควรกำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ซื้อบริการทางเพศ โดยไม่จำกัดสถานที่ (ชนกพล สกลผดุงเขตต์, 2545) ฉะนั้นควรตัดคำว่า “ในสถานบริการ” เพราะการกระทำชำเราไม่จำเป็นต้องกระทำในสถานการณ์การค้าประเวณีเสมอไป สถานการณ์การค้าประเวณีอาจเป็นเพียงศูนย์กลางในการติดต่อเสนอซื้อขายประเวณีเด็ก (ฉัตรทริกา นาธนาพงศ์ และคณะ, 2565) หากเป็นกรณีที่กระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดต่อเด็กเพื่อสำเร็จความใคร่นอกสถานการณ์การค้าประเวณี ก็ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้เลย ประเด็นที่สอง ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 8 กรณีมีการเสนอซื้อประเวณีเด็กเพื่อให้สอดคล้องกับกรณีมาตรา 5 ที่มีการระวางโทษผู้กระทำการค้าประเวณีที่มีการเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลเพื่อกระทำการค้าประเวณีกับตน เหมือนเฉกเช่นเดียวกันกับประเทศสวีเดน (Gunilla Ekaberg, 2014) โดยเสนอแก้ไขว่า “ผู้ใด เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลอายุยังไม่เกิน 18 ปี เพื่อเข้าทำการค้าประเวณีกับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษ...” ประเด็นที่สาม หากบุคคลผู้ซึ่งอายุกว่า 18 ปี นั้นซื้อบริการทางเพศ หากพิจารณาว่า ผู้ที่กระทำความผิดนั้นเป็นผู้ป่วย หรือบุคคลผู้มีภาวะทางจิต ควรที่จะนำเขาไปบำบัด และนำไปคุมประพฤติ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางของประมวลกฎหมายอาญาฝรั่งเศส โดยผู้เข้ารับการคุมประพฤติเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย เพื่อที่จะให้ผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคม โดยเป็นไปตามแนวทางอาชญาวิทยา คือ เป็นแนวทางในการป้องปรามไม่ให้มีการกระทำความผิดซ้ำ และคืนผู้กระทำความผิดที่ได้รับการบำบัดแล้วนั้นสู่สังคม และเป็นการลดปัญหาครอบครัว อันเป็นสถาบันขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ไม่ใช่เน้นแนวทางในการปราบปราม คือ ระวางโทษจำคุกแก่ผู้กระทำความผิด หรือระวางโทษปรับแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งเน้นให้ผู้กระทำความผิดนั้นสำนึกด้วยตนเอง แต่หากไม่สามารถที่จะกระทำได้ ก็ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมายได้อย่างแท้จริง เมื่อผู้กระทำความผิดยังกระทำความผิดซ้ำ จึงควรมีการกำหนดโทษหนักขึ้น หากผู้กระทำความผิดยังกลับมาซื้อประเวณีเด็กอีก นอกจากนี้ ควรกำหนดเงื่อนไขในการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดฐานซื้อประเวณีเด็ก โดยแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติฯ ว่า “มาตรา 34/1 ในกรณีบุคคลกระทำความผิดตามมาตรา 8 หากศาลเห็นว่าบุคคลนั้นไม่ควรลงโทษจำคุก โทษจำคุกให้รอไว้ และให้ศาลกำหนดเงื่อนไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด” ประเด็นที่สี่ หากกรณีที่ผู้ซื้อประเวณินั้นยังกระทำความผิดซ้ำ ควรมีการระวางโทษที่เพิ่มขึ้น เหมือนเฉกเช่นประเทศสิงคโปร์ เพื่อเป็นการป้องปรามการค้าประเวณีผ่านทางผู้ซื้อบริการทางเพศจากเด็กหรือผู้เยาว์ อนึ่ง มาตรการทาง

กฎหมายของไทยที่เป็นบทเพิ่มเติมโทษ อันได้แก่ มาตรา 92 และ มาตรา 93 นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้รับโทษจำคุกและพ้นโทษ แล้วคดีหลังกระทำความผิดภายใน 5 ปี นับแต่พ้นโทษ จึงจะสามารถใช้บทบัญญัติดังกล่าวเพิ่มเติมโทษจำเลยได้

2. ประเด็นเรื่องการระวางโทษบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมรู้กับบุคคลผู้เป็นธรรมาธิบดี แม้ว่าปัจจุบันจะมีการระวางโทษไว้ในมาตรา 10 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และนอกจากนี้การที่ทำให้บุตรผู้เยาว์อยู่ สามารถเป็นเหตุให้พิจารณาถอนอำนาจปกครองเด็ดขาดของผู้ใช้อำนาจปกครองเดิมได้ตามมาตรา 13 ข้าพเจ้าเห็นว่า จริงอยู่ที่การนำเด็กนั้นออกขายให้บุคคลผู้เป็นธรรมาธิบดีนั้นเป็นความผิดร้ายแรง แต่กฎหมายไม่ควรที่จะตัดอำนาจปกครองของเด็กไปเสียทีเดียว เพราะครอบครัวยังคงเป็นสถาบันขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ควรนำหลักกฎหมายของประมวลกฎหมายแพ่งฝรั่งเศส มาตรา 375-5 มาใช้บังคับ กล่าวคือหากมีกรณีฉุกเฉินทำให้เด็กนั้นตกอยู่ในอันตราย ควรที่จะยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อแยกเด็กออกมาจากพ่อแม่เสียก่อน หากยังกระทำความผิดซ้ำจึงค่อยใช้อำนาจในการยื่นคำร้องขอเพิกถอนอำนาจปกครองของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง (La Monde, 2016)

3. ประเด็นเรื่องการระวางโทษบุคคลผู้กระทำความผิดฐานเป็นธรรมาธิบดีเด็กเพื่อการค้าประเวณี ปัจจุบันประเทศไทยมีการระวางโทษไว้ในมาตรา 9 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่จะเห็นได้ว่าระบบกฎหมายไทยนั้นจะระวางโทษหนักขึ้นในกรณีที่ผู้ถูกกระทำนั้นเป็นเด็กข้าพเจ้าเห็นว่าควรที่จะมีการระวางโทษหนักขึ้นในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซ้ำเหมือนอย่างกฎบัตรสตรีสิงคโปร์ ค.ศ. 1961 มาตรา 140 ที่ไม่ได้ระบุระยะเวลาที่จะลงโทษหนักขึ้นในกรณีกระทำความผิดซ้ำ กล่าวคือกระทำความผิดภายใน 3 ปี หรือ 5 ปี นับแต่พ้นโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 และ 93 ของไทย เพราะบุคคลที่กระทำฐานเป็นธรรมาธิบดี เป็นบุคคลที่เป็นได้ผลประโยชน์จากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กโดยแท้ หากเขายังไม่เลิกที่จะประกอบธุรกิจ เขายังทำมาหากินบนความทุกข์ยากของเด็กแม้ว่าเด็กนั้นจะเต็มใจหรือโดนใช้กำลังประทุษร้ายหรือโดนข่มขู่ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายก็ตาม โดยแก้เป็นวรรคหกของมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็น “หากการกระทำความผิดตามวรรคก่อน เป็นกรณีกระทำความผิดซ้ำ ให้ลงโทษจำคุกไม่เกิน... ปี และปรับไม่เกิน... บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ประเด็นที่สอง ในกรณีบุคคลผู้มีธรรมาธิบดีนั้น เป็นหนึ่งในบุคคลที่ได้ผลประโยชน์ในการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในเชิงพาณิชย์ แต่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กลับไม่วางเงื่อนไขให้ใช้มาตรการทางสังคมเพื่อไม่ให้บุคคลเหล่านี้กลับไปหาถิ่นที่อยู่บนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเด็กอีก ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็น “มาตรา 34/2 ในกรณี

บุคคลกระทำความผิดตามมาตรา 9 และมาตรา 10 เมื่อศาลได้พิจารณาถึงประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต อาชีพ และสิ่งแวดล้อมของผู้ นั้นแล้ว เห็นว่า ไม่ควรพิพากษาลงโทษแต่ควรให้ผู้กระทำความผิดได้รับการคุ้มครองแทนและพัฒนาอาชีพทางการลงโทษก็ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการรับตัวผู้กระทำความผิด ดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายใน 15 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา”

4. ประเด็นเรื่องการระวางโทษผู้ที่ประกอบกิจการค้าประเวณี กรณีดังกล่าวลงโทษได้ทั้งบุคคลธรรมดา และนิติบุคคล ผู้ที่เปิดสถานบริการที่มีผู้ค้าประเวณีเด็กทำงานอยู่ในนั้น (สทรรฐ สิริวัฒน์, 2541) ข้าพเจ้าขอแยกพิจารณาดังต่อไปนี้ ประเด็นแรก ผู้ที่จะเปิดสถานบริการจะต้องอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 (พงษ์ธร สำราญ, 2549) ซึ่งในมาตรา 16 ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 นั้น ห้ามมิให้รับผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าทำงานในสถานบริการ ผลคือระวางโทษปรับไม่เกินหกหมื่นบาท แต่อย่างไรก็ดีอย่างไรก็ตาม ถ้าในสถานบริการนั้นจัดหาเด็กเข้ามาในสถานบริการโดยไม่ได้มีลักษณะเป็นสัญญาจ้างแรงงาน แต่เป็นการขายบริการทางเพศเด็กแฝงอยู่ในนั้น หรือสถานบริการที่อาจไม่มีเด็กขายบริการทางเพศในนั้น แต่มีลักษณะเป็นศูนย์กลางในการติดต่อระหว่างผู้ซื้อบริการทางเพศและผู้ขายบริการทางเพศ ด้วยพฤติการณ์ในลักษณะดังกล่าว เป็นการหลบเลี่ยงกฎหมาย (สุจิรา เชื้อมไพบูลย์, 2560) ดังนั้น ควรมีการแก้ไขมาตรา 21 ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 โดยให้มีการสั่งพักใบอนุญาตในการประกอบสถานบริการ ในส่วนมาตรา 21 วรรคสอง (2) จาก “กรณีดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการมั่วสุมเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในสถานบริการ” เป็น “กรณีดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีการมั่วสุมเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และให้บุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าทำการค้าประเวณีในสถานบริการ” เพื่อตีความให้ครอบคลุมถึงเจ้าของสถานบริการที่ปล่อยปละละเลยให้มีการค้าประเวณีเด็กแฝงอยู่ในสถานบริการ ให้มีการพักใช้ใบอนุญาตในการประกอบกิจการ อันเป็นวิธีทางที่ดีที่สุดในการกีดกันเจ้าของธุรกิจ เพราะหากพักใช้ใบอนุญาตในการประกอบกิจการก็จะทำให้เขาขาดรายได้ในการประกอบธุรกิจ ประเด็นที่สอง ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 11 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพื่อให้เพิ่มมาตรการในการลงโทษผู้เป็นหุ้นส่วน ให้ความช่วยเหลือหรือ มีการส่งส่วยให้กันกับเจ้าพนักงาน จาก “ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี” เป็น “ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้เป็นหุ้นส่วน ผู้ดูแลหรือ

ผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี หรือให้การช่วยเหลือในการดำเนินกิจการของสถานการค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าไม่ทราบว่าการกระทำความผิดดังกล่าวหรือบางส่วนดังกล่าวเป็นการกระทำการค้าประเวณี ในสถานการค้าประเวณี จะต้องระวางโทษจำคุก...” เพื่อเป็นการลงโทษไปถึงผู้เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่กิจการค้าประเวณีเหล่านี้ เพื่อให้ครอบคลุมไปถึงบุคคลที่ไม่มีอำนาจในการบริหารจัดการกิจการ (Controlling Power) หากตนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคสาม (หยุด แสงอุทัย, 2545) เพราะบุคคลต่างๆ เหล่านี้เป็นบุคคลที่ได้ผลประโยชน์จากกิจการการค้าประเวณีมากที่สุดในกระบวนการดังกล่าว ประเด็นที่สาม เจ้าหน้าที่ที่ให้การช่วยเหลือในความมีอยู่ของสถานการค้าประเวณี หรือสถานบริการที่มีการค้าประเวณีเด็กแอบแฝง ในประเทศไทย ธุรกิจสีเทาเหล่านี้สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ยังพบว่าเจ้าหน้าที่มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในกระบวนการการค้ามนุษย์ และกระบวนการค้าประเวณีเด็ก หรือเป็นผู้กระทำความผิดเสียเองอนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงมาตรการในทางกฎหมายไทยที่มีอยู่คือประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 จะสามารถลงโทษได้เพียงบุคคลที่ให้การสนับสนุนก่อนหรือขณะกระทำความผิดเท่านั้น แต่ไม่สามารถลงโทษบุคคลซึ่งให้การสนับสนุนหลังการกระทำความผิดได้เลย และเมื่อพิจารณาถึงบทเพิ่มเติมโทษพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มีเพียงมาตรา 12 ที่เป็นบทเพิ่มโทษในกรณีเจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้กระทำความผิด หรือผู้สนับสนุนการหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใด ให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกายหรือทำร้ายร่างกายด้วยประการใดๆ จะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่นเพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณีเท่านั้น (สมพร พรหมพิตร และคณะ, 2541) แต่ไม่มีบทลงโทษเจ้าหน้าที่เป็นหุ้นส่วนในการกระทำการการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีตามมาตรา 11 หรือให้การช่วยเหลือสถานการค้าประเวณีหรือสถานบริการที่มีการค้าประเวณีแอบแฝงเลย (สำนักข่าวอิศรา, 2565) ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงควรมีการพิจารณาเพิ่มโทษเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิด โดยวางหลักไว้ใน มาตรา 11 วรรคท้าย

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าและวิจัยทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเด็กและบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องของไทย รวมถึงตัวบทกฎหมายของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเด็ก ทั้งในส่วนของการสิทธิมนุษยชน กฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเด็กซึ่งประเทศไทยนั้นมีการลงนามให้สัตยาบันกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the

Rights of the Child) พบว่า ประเทศไทยพยายามที่จะแก้ไขปัญหาเรื่องการค้าประเวณีเด็ก โดยเฉพาะการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก โดยการระวางโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็ก ทั้ง ผู้ค้าบริการ ผู้ซื้อบริการทางเพศเด็ก พ่อแม่ที่มีส่วนร่วมหรือรู้ว่าการกระทำฐานเป็นธุระจัดหาเด็ก เจ้าของสถานบริการที่มีการค้าประเวณีเด็กแอบแฝง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ บุคคลที่ได้ผลประโยชน์มากที่สุดคือเจ้าของสถานการค้าประเวณี รองลงมาคือบุคคลผู้เป็นธุระจัดหา หรือนายหน้าที่พาเด็กเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี จนเกิดการกระทำธุรกิจจัดหาเด็กเพื่อเข้าทำการค้าประเวณี หรือจัดหาเด็กเพื่อป้อนเด็กเข้าสู่กระบวนการเพศพาณิชย์นี้ ในบางกรณีความสัมพันธ์ดังกล่าวมีลักษณะเป็นองค์กรอาชญากรรม เนื่องจาก การประกอบธุรกิจสีเทาเหล่านี้มีเม็ดเงินจำนวนมากมายมหาศาลที่หมุนเวียน ธุรกิจเหล่านี้จึงอยู่คู่กับสังคมไทยมาโดยตลอด โดยผู้ประกอบการก็มักจะจัดหาเด็กให้เป็นไปตามอุปสงค์ของผู้ใช้บริการ หรือผู้ซื้อบริการทางเพศ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรมีการแก้ไขมาตรการทางกฎหมายในการลงโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการค้าประเวณีเด็กของไทย ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพื่อจะลดปัญหาการค้าประเวณีเด็กดังกล่าวจากสังคมไทยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ฉัตรทริกา นภธนาพงศ์ และคณะ. (2565). กฎหมายตีตรา ตีค่า Sex worker. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ).
- ชนกพล สกลผดุงเขตต์. (2545). การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีของหญิงเด็ก : ศึกษาอนุสัญญาระหว่างประเทศและเปรียบเทียบกฎหมายไทยกับกฎหมายต่างประเทศ. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตร สาขานิติศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พงษ์ธร สำราญ. (2549). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการ อาบอบนวด. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- สมพร พรหมหิตาธร และคณะ. (2541). กฎหมายค้าประเวณี. กรุงเทพมหานคร: กองทุนสวัสดิการกองวิชาการ กรมตำรวจ.
- สหรัฐ สิริวัฒน์. (2541). ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ได้ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 286. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สำนักข่าวอิศรา. (2565). คูก 325 ปีติดจริง 50! ดาบุตร. เรียกเก็บเงินอาบอบนวด'นาตารี' 65 ครั้ง 6.5 แสน. เรียกใช้เมื่อ 17 พฤศจิกายน 2565 จาก <https://www.isranews.org/article/isranews-news/109502-news-496314.html>
- สุจิรา เชื่อมไพบูลย์. (2560). การค้าประเวณีโดยชอบด้วยกฎหมาย. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายอาญา. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- หยุด แสงอุทัย. (2545). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Gunilla Ekaberg. (2014). The Swedish Law that prohibits the purchase of sexual services, Ministry of Industry, Employment, and Communications. Retrieved December 17, 2023, from https://www.womenlobby.org/IMG/pdf/ekberg_articlevaw_updated0504271.pdf
- La Monde. (2016). Prostitution : le Parlement adopte définitivement la pénalisation des clients. Retrieved December 17, 2023, from <https://www.lemonde.fr/societe/article/2016/04/06/prostitution-le-parlement-adopte->